

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Potest haereticus pro Iesu Christo mortem obire, nec tamen propterea
martyris nomen meretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Varia illa in diversis locis Christianæ Reipublicæ ædita spectacula materiam suppeditarunt duobus illis spissis voluminibus, Gallica lingua sub *Martyrologis* nomine Genevæ apud Crispinū impressis; itemq; aliis quibusdā, uni Latina à Foxo, alteri à Pantaleone Germanica, itemq; alteri ab Adriano quodā Anglica lingua conscriptis: qui libri omnes mille falsitatibus & imposturis referti sunt. Hac materia Historia istorū hominū Ecclesiastica tumet, in qua nihil frequentius occurrit quā mors si-ve supplicium unius ex obsecratis illis, qui miserabili desperatione in falsā salutis spē abrepti, vitę suę nimis quā prodigi fuerūt, sic lamētabiliter descripta, ut fieri vix possit quin legentiū animi cōmiseratione quadā moveantur. Apud Fevardenciū in Dial de Par. Minister quidā sic loquitur: Equidem negare non possum, me in libris istis legentē quā constanter illi pro Evangelii veritate & divini nominis honore mortē oppetierint, nō posse nō eorū virtutē admirari, & ad religionē sequendā provocari. In his libris cōfusus cernas omnium feræ sectarū homines, Wiclephistas, Hussitas, Lutheranos, Zuinglianos, Calvinistas, Bucenarios, & quos non? qui tamen publicis scriptis se invicē infamant, & mille injuriis ac conviciis proscindunt, dū alii alios, hæreticos, Antichristi præcursores appellāt, ut superius notavi, si tamen omnes si in sua hæresi mortui fuerint, martyriū Iesu Christi albo sine ulla differentia adscribūtur. Atqui aliā fuisse martyriū in primitiva Ecclesia mentē, Eusebius testatur, dicens, si quando Marcionista aut aliquis alius hæreticus cū eis ad supplicium duceretur, rogatus ab eis lictores, ne sanguinem suum cum illorū sanguine confundi, aut nomina cum illorum nominibus in idem album referri paterētur. Lutherani certe indigne admodum ferre hodieq; videmus, suos eidē Categorię seu Prædicamento cum ceteris sectis esse adscriptos. Et We stphalus contra Lascū scribens, Gallię nostrę martyres, abominabiles diaboli Martyres appellare nō dubitat. Apud Calvinistas vero nihil interest unde martyres isti, si-ve ab Oriente si-ve ab Occidēte veniant. Omnes promiscue Dei vocantur filii, & veri martyres, modo Ecclesię Catholicę repudiū miserint. Parum refert quid quisq; credat, modo Romanū detestetur Pontificē. Eiusmodi hominū de persecutione gloriatiū infelicitatē S. Aug. deplorat, ut qui nō propter veritatem patiantur, sed à diabolo mendacii patre possideantur; & qui quō vivant ut mali, ac moriātur ut scelerati, ut martyres tamē honorentur. Cy-

prianus vero inquit, Etiam si propter Iesu Christi nomē eiusmodi homines occisi fuerint, crimē tamen eorū ac rebellionem purgari non possē. Neq; enim qui in Ecclesia non sit, martyre appellādum. Et idem Augustinus eum qui extra Catholicā est Ecclesiam, etiam si baptisatus sit, & propter Iesu Christi nomen occidi se patiatur, negat salvari posse. Quid vero Calvinistę nostrī? Ex Wiclepho S. Stephanum protomartyrem faciunt: quem tamē Lutherus cōplures & diabolicas blasphemias docuisse testatur. Et Melanchthon V Wiclephi libros se legisse inquit, sed in uno de Cœna Domini articulo multos crassissimos errores deprehendisse, ex quibus quo spiritu afflatus fuerit, facile appareat. Addit: Eundem quid fides sit nescisse; & S. Scripturę dicta inepte confundere atque allegare.

Verum quidem est, hæreticos, etiā omnium deterrimos, pro veritatis defensione cruciatus ac mortē ipsam sustinere posse: ut si Anabaptista quis à Turcis captus, & ut Iesum Christum natum & crucifixum abneget sollicitatus, etiam acerbissima tormenta & cruciatus subire maluerit, pœnā quidem, non tamen martyrium passus dicetur. Quia enim cum veritate illa quam confitetur, & pro qua sanguinem suum effundit, falsitates quædā & errores cōmisti sunt; pœna illa martyrium dici non potest, nec ad salutem quidquā prodest: siquidem ut nulla communicatio est lumini cum tenebris, sic veritas cum mendacio nihil commune habet. Nā & ipsum bonum ex mali admistione contagionē trahit: & foedus odor suavē corrumpit: & mendacium quod veri admistum habet, destruit ac perdit. Quod si martyrium quod exfortes Ecclesię ob articuli alijus veritatem subeunt, non modo nullā utilitatē habet, sed etiā velut prælibatio quædā est futurorum in æternum sustinendorum cruciatuum: quid de iis dicemus, qui ut propria cerebri sui cōmenta defendāt, mortē patiuntur? Nec sane mirum adeo videri debet, quod pro iis non minus alacriter quā alii pro veritate mortē oppetunt, quum sua quisq; commenta, ut Epictetus ait, non minus quā liberos ex se natos amet, & sua cuique nō cupido tantum, sed & opinio, Deus fiat. Quin etiam ingenii nostri fetus tanto ardentius quam liberos amamus, quanto anima corpore est præstantior. Idemq; docet Epictetus, facta mortalium quæ vulgo mirari solemus, ex alta firmaque persuasionē mentis, quā prolepsin Stoici vocant, proficisci: nec aliquid posse fingi tam arduum, tam durum aut dirum, quod non intrepide & constanter det effectui, si-ve vir,

sive femina, sive puer, cui fuerit mens firmiter persuasa, sic esse opus facto.

V. Natura satis viriū habet ad tormenta omnia referenda. Id quod puerorū apud Lacedæmonios docent exempla, cruentos flagellorum ictus vultu residentem aspernantium. Natura, vel potius firmo animi proposito inductus Scævola manū ustulanti dedit, & oculo quidē indignabundo, nullā tamē doloris significationē dante adipem in flammā destillantē aspexit, ut hoc facto æternum sibi nomen conciliaret. Feminam quandam Italicam legimus, cōjurationis accusatam, in mediis equulei cruciatibus sibi ipsi linguam demorsam in tyranni faciē expuissē, ne doloribus victa conscios proderet. Quid Horatius Cocles, pro patria fecit? Annon M. Curtius ultero in terribilem illam voraginē se præcipitavit? Lucretia illa quam ob causam sibi ipsa gladio pectus transfixit, quam ut castitatem suam æternæ famæ cōmendaret? Hinc Tertul. Quosdā, ait, solius mundanæ gloriæ studio, ignē sustinuisse, & in vestibus ardentibus spacium aliquod viæ emētos esse: alios flagellantibus corpus ac mēbra immota præbuisse; & in arena venatoribus ultero objecisse. At ambitiosa hæc est & affectata cōstantia. Quod si natura ex se tantam vim nō habeat, ut ejus solius ductu atq; impulsu hæretici simulato vultu & ficta quadam magnanimitate ultero in ignē tamquam in lectum rosis constratum se injiciant, aut collum laqueo non secus ac torqui alicui precioso induendum præbeant: adest mox diabolus, quod naturæ deest de suo suppleans, obæcans miseris, eorumq; sensus ita stupefaciens, ut velut extra se positi videantur. Quum enim nōrit in acerbissimo illo animæ & corporis divortio, illam, si partem aliquam cum impœnitentiā (quæ verum est peccatū contra Spiritum Sanctum) habeat, sibi in prædam cedere; omnibus viribus id agit ut miseris istos in peccatis obstinatos, in incredulitate nimis credulos, & in ipso exitio securos reddat, dū eis persuadet, hæc ipsam mortē, vitam ipsis futuram, quæ tamen æternæ mortis est initium. Quam multos enormium criminū convictos, vidimus in ipso supplicii loco innocentiam suam deprædicantes, & dū per plateas ducuntur, se ad martyriū proficisci jactantes: Quam multi etiam pro falsa religione morti se objeciū? Quod ipse vidi atq; audivi, narrabo. Quū Anno MDLXXXVIII. ingens illa ab Hispaniarū rege ad occupandam Angliam armata classis naufragium fecisset, magnus Turcarum qui ad remos sedebant numerus ad Galliæ oras erat ejectus, vel potius,

tius, ut ipsis videbatur, in salutis portum appulsus. Nec Gallorum eis defuit humanitas. Statim enim magistratus jussu & hospitium & cetera ad victum necessaria eis præbita sunt; doctis in super viris negotium datum fuit, ut an suscipiendum baptisimū & amplectendam Christianam religionem persuasionibus suis eos inducerent: quorum exhortationibus ipse interfui. Sed illi omnes una voce, admirabili fiducia, responderunt, prius vitam sibi eripi passuros quā à Mahumetis Prophetæ sui lege discederent. Quod si Fidē suam abnegare voluissent, jamdudum ab Hispaniarum rege sibi & libertatē & necessaria vitæ subsidia eo nomine fuisse oblata. Postquam vero divino beneficio in Franciæ regno pedem posuerint, multo justiore habere causam in sua religione perseverandi, pro qua vitam profundere jam ante parati fuissent. Quid multa? Nec rationes à Theologis nostris allatæ, nec nostræ omnium preces ac promissiones ipsis factæ, à Mahumetana superstitione dimovere eos valuerunt.

VI. Diabolus enim, qui semper fuit & erit Dei inimicus, etiam suos martyres habere voluit, eoq; illorum animos quos ab Ecclesiæ unitate seduxit, specie quadam magnanimitatis armat, quæ veræ cōstantiæ ponderibus appensa atq; examinata, nihil minus quam veras notas & qualitates illius habet: ut quæ ex infernalibus hausta fontibus, brutalitas potius, aut furor vel insania, quam magnanimitas aut cōstantia dicenda sit. Paganos illos priscos videamus. Annon in dæmonum quos colebant, honorē, artus suos incēdebant, lacerabant, adeoq; se ipsos pæne totos deglubebat? Id ipsum quidem etiam Novum Orbem incolæ faciunt, & nec à dæmonū cultu hæc tenus omnino avocari potuerunt. Quæ doctrina umquam rudior fuit aut absurdior quā Mōtani? At quam multi & quam magni viri eam amplexi sunt: ac tantum abest ut pro illius dogmatis licet absurdissimis, mortem subterfugerint, ut etiā ultero eam ambierint. Quod si Donaristarum & aliorum Hæreticorum scripta adhuc exstarent, quæ putas, elogia legeremus eorum, qui pro errorum suorum defensione mortem oppetierunt? Nulli umquam tanto studio vitam suam conservare, quanto illi perdere studuerunt.

Tormentis ultero se objiciebant; & flagris cæsi, sine ulla lachryma, aiebant, ut frumentum quanto melius excutitur & ventilatur, tanto purius est, sic animā, quanto vehementioribus cruciatibus corp⁹ urgetur, tanto melius purgari. S. Aug. fidelis & oculat⁹ ejusmodi spectaculorum testis, Tantū, inquit,